

Arrest

nr. 257 585 van 1 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat O. TODTS *loco* advocaat S. SAROLEA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 maart 2020 en hebben zich vluchteling verklaard op 11 maart 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 8 juli 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op respectievelijk 19 en 20 oktober 2020.

1.3. Op 26 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 27 november 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van A. K. M. A.:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Koerdische origine. U werd op X 1989 geboren te Mosul.

U groeide er op in de wijk Nainawa Al Sharqia, waar u samen met uw moeder, broer en zussen woonde. Uw vader werkte als bevelhebber onder het Saddam-regime en overleed in 2000 in mysterieuze omstandigheden. U bent nooit naar school geweest en was de laatste jaren werkzaam als arbeider in de bouwsector.

In 2012 trouwde u met uw echtgenote Y.(...) (I.(...), Y.(...) N.(...) I.(...); CGVS: X en OV: X) die afkomstig is uit Wanakee, nabij de dam van Mosul. Na het huwelijk kwam zij bij u in Mosul stad wonen. Jullie hebben samen een dochter en zijn momenteel in verwachting van een tweede kind.

Met uw echtgenote woonde u afwisselend in uw ouderlijke huis en in een tweede woning in dezelfde straat die aan uw moeder en haar broer toebehoorden, om te vermijden dat de woning door anderen zou worden ingenomen.

Toen u op 9 juni 2014 van deze tweede woning terug naar uw ouderlijke huis ging, zei uw moeder dat uw broer op bezoek was bij een vriend die aangesloten was bij het Iraakse leger. U belde uw broer op, maar kon hem niet bereiken. Sindsdien heeft u niets meer van hem vernomen.

Op diezelfde dag ontvluchtten u en uw echtgenote Mosul omwille van de komst van Islamitische Staat (IS). Uw moeder en twee zussen bleven achter in uw ouderlijke huis. Uw moeder weigerde namelijk te vertrekken zonder te weten waar uw broer zich bevond.

U verbleef eerst een nacht in Telafar bij M.(...), een vriend die vroeger uw buurman was, en vertrok daarna richting Turkije. U hebt er ongeveer vijf jaar in het dorp Chatak gewoond. U woonde er op de boerderij van Adam.(...), een kennis van uw vriend M.(...), waar u de bewaking deed en mee hielp met de oogst van olijven in ruil voor onderdak.

Eind 2014 had u voor het laatst contact met uw moeder. Tijdens een kort telefoongesprek liet uw moeder weten dat ze nog steeds niet wist waar uw broer zich bevond en vertelde ze dat er twee maal mensen in zwarte kleding waren langsgekomen die naar u vroegen, toen de lijn plots werd onderbroken. U vermoedt dat het ging om leden van IS. U heeft niet aan uw echtgenote doorverteld dat men u was komen zoeken.

Momenteel heeft u geen idee waar uw moeder en twee zussen verblijven. U heeft geen ooms of tantes langs vaders kant. Uw moeder heeft een broer, maar daar heeft u nooit echt contact mee gehad.

Uw schoonouders, -broer en -zus woonden in Wanakee nabij de dam van Mosul, maar u hebt sinds uw vertrek niets meer van hen vernomen. Uw echtgenote had ook drie ooms en een tante die in deze regio woonden, maar ook van hen heeft u niets meer gehoord.

U kwam aan in België op 8 maart 2020 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 11 maart 2020.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u en uw echtgenote.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie koestert dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak om vervolgd te worden door Islamitische Staat (IS) en de Arabieren, door de milities van Al Hashd Al Shaabi en Hezbollah, en door de Koerden. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen omwille van volgende redenen.

Om te beginnen is uw vermeende vrees voor vervolging door IS niet aannemelijk, noch actueel. Zo haalt u aan dat u deze groepering vreest omwille van het feit dat uw broer tijdens de invasie van IS in Mosul in juni 2014 verdween en u later dat jaar (toen u reeds met uw gezin in Turkije verbleef) van uw moeder hoorde dat twee personen in zwarte kledij in uw ouderlijke huis naar u kwamen vragen (CGVS, p. 5, 10-12). Eerst en vooral merkt het CGVS op dat u uiterst vage verklaringen aflegt omtrent de omstandigheden van de verdwijning van uw broer: u weet hooguit te vertellen dat hij op de dag van zijn verdwijning aan de andere kant van de stad bij een vriend, die bij het Iraakse leger actief was, op bezoek was en die vriend uw broer misschien had opgebeld "om hem te vervoeren ofzo" en u hem sindsdien nooit meer gehoord hebt (CGVS, p. 11), maar kan verder niet duiden in welke wijk dat was, noch de naam van die vriend benoemen, noch enige duidelijke verklaring geven waarom uw broer op zo'n kritiek moment (nl. bij de inname van Mosul door IS) de beslissing nam om zich naar die locatie, bij dergelijke persoon te begeven (CGVS, p. 11-12). Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat uw broer dan toch wel een groot risico nam om aan de andere kant van de stad bij een militair op bezoek te gaan, antwoordt u eenvoudigweg dat deze vraag door uw broer beantwoord moet worden (CGVS, p. 11). Redelijkerwijs zou van u verwacht worden dat, indien uw geliefde broer effectief slachtoffer werd van ontvoering door IS, u meer gedetailleerde informatie zou hebben proberen te bekomen omtrent de omstandigheden van zijn verdwijning, als ook gepoogd zou hebben om hem te bereiken, hetgeen niet uit uw relaas blijkt en dus ernstige twijfels doet rijzen bij deze vermeende verdwijning.

Indien nog zou worden aangenomen dat uw broer effectief werd ontvoerd door IS in deze periode, volgt hieruit niet automatisch de conclusie dat IS ook u daarom zou zoeken of vervolgen. U haalt namelijk aan dat u eind 2014 (een aantal maanden na uw vertrek) van uw moeder hoorde dat twee mannen naar u kwamen zoeken (CGVS, p. 10-12) maar ook over deze omstandigheden bent u uiterst vaag: uw moeder had het over 'mannen in zwarte kledij', waarna u niets meer van uw moeder vernomen hebt, maar u zelf ook niet meer rechtstreeks door enige mogelijke vervolger gecontacteerd geweest bent (CGVS, p. 11-12). Logischerwijs concludeert het CGVS dat u gezien u uw persoonlijke vrees stoelt op één vaag telefoontje van uw moeder eind 2014, waarbij zij overigens nog niet eens concreet benoemde dat het om IS-leden ging, niet kan gesproken worden van een systematische vrees tot vervolging in uw hoofde. Daarenboven verklaarde u dat u hierover niets aan uw echtgenote verteld hebt om haar niet ongerust te maken, maar sluit u tegelijkertijd niet uit dat zij misschien toch toevallig deze info tijdens het telefoongesprek opgevangen zou hebben (CGVS, p. 13). Indien het hier effectief om een zwaarwichtige vervolging door IS aan uw adres zou gaan, zou redelijkerwijs van u verwacht worden dat u uw echtgenote hierover wel iets verteld zou hebben gezien dit de kern is van uw vrees én is het daarenboven uiterst ongeloofwaardig dat u eigenlijk niet zeker weet of zij nu effectief iets opgepikt heeft of niet, gezien redelijkerwijs van uw echtgenote verwacht zou worden dat zij u dan hierover aangesproken zou hebben. U hebt met andere woorden op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat u effectief door IS vervolgd zou worden.

Daarenboven wijst de landeninformatie er op dat IS al in 2017 uit Mosul verdreven werd (zie administratief dossier **EASO Country of origin information report Iraq – Security situation** van maart 2019, p. 16-18; weblink: <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Iraqsecuritysituation.pdf>) waardoor ook de actualiteit van uw vermeende vervolging de facto onderuit gehaald wordt. Sterker nog, wanneer u gevraagd wordt waarom IS u actueel nog zou vervolgen, antwoordt u zelfs letterlijk dat u

eigenlijk niet weet of IS u vandaag nog persoonlijk viseert (CGVS, p. 13). Ondanks het gegeven dat er mogelijks nog enkele slapende IS-cellen in Mosul aanwezig zijn, dient te worden gesteld dat niet kan worden ingezien dat zij hun zeer beperkte middelen zouden inzetten om iemand te viseren enkel omwille van het gegeven dat zijn broer zes jaar voordien bij een militair langs is geweest. Uw verdere bewering dat u vandaag eigenlijk alle Arabische inwoners van Mosul vreest, daar zij allen behoren tot IS, zij allen racisten zijn en zij niet houden van Koerden (CGVS, p. 13-14, 24), beschouwt het CGVS als een blote bewering, daar het hier een zeer stereotiepe, en nog belangrijker, onjuiste beeldvorming van de inwoners van Arabische origine in Mosul betreft, eerder dan dat u hier een geloofwaardig en legitiem argument op tafel legt die een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofd aantoonde.

Ten tweede is ook uw vrees voor de Koerden niet aannemelijk, noch actueel. U zegt namelijk dat uw vader decennia geleden collaboreerde omdat hij als Koerdische bevelhebber onder het Saddam-regime gewerkt heeft en u daarom vandaag nog steeds door de Koerden gevisieerd zou worden (CGVS, p. 4, 14). Eerst en vooral doet het de wenkbrauwen fronsen dat u, ondanks het feit dat uw vrees tot vervolging dus deels gestoeld is op het beroepsverleden van uw vader, niet veel verder komt dan zeer vage verklaringen omtrent zijn vermeende job. Zo werden u verschillende vragen gesteld omtrent zijn functie, de taken die hij moest uitvoeren, de locatie van zijn werk, zijn uniform en wapenuitrusting, de omstandigheden van zijn dood, documenten en/of foto's om uw beweringen te staven, etc. maar antwoordt u steeds onduidelijk en ontwijkend op elke poging om meer concrete informatie te bekomen (CGVS, p. 16-17). Indien u hieromtrent echter een ernstige vrees voor uw leven zou koesteren, zou redelijkerwijs van u verwacht worden dat u in de loop der jaren (bijvoorbeeld via uw moeder bij wie u altijd gewoond hebt) meer concrete details over het profiel en werk van uw vader te weten zou willen komen hebben. De vaststelling dat u volledig vervalt in vaagheden betreffende de functie van uw vader, ondermijnen danig de geloofwaardigheid van uw relaas. Het argument dat u ten tijde van zijn werk nog jong was (u was 11 jaar op het moment van zijn dood), is hier dan ook niet afdoende om deze ongeloofwaardigheid omver te werpen. Daarenboven wordt belicht dat u, wanneer u gevraagd werd naar de mening van de bredere Koerdische gemeenschap omtrent het verleden van uw vader, zelf aangeeft dat ongeveer de helft van de Koerden uit Mosul hetzelfde werk als uw vader deden, waaruit logischerwijs geconcludeerd kan worden dat de Koerden in uw stad –de facto geen bedreiging voor u vormen, gezien zij in hetzelfde schuitje zitten en uw opgeworpen vrees ten aanzien van de Koerden niet aannemelijk is. Tot slot wordt opgemerkt dat uw vader reeds 20 jaar geleden, in het jaar 2000, overleed (CGVS, p. 4), wat maakt dat ook de actualiteit van uw vermeende vrees ernstig in vraag gesteld dient te worden. Zo toont ook het feit dat de familie van uw vrouw naar de aanloop van uw huwelijk in 2012 nooit iets gevraagd heeft over het verleden van uw vader (CGVS, p. 17) aan dat uw beweerdde vervolging omwille van zijn functie, geen actuele noch relevante omstandigheid meer is die een dreiging voor uw leven zou kunnen vormen.

Ten derde is uw vrees voor de milities van Al Hashd Al Shaabi en Hezbollah (CGVS, p. 13-14, 24) louter gestoeld op algemeenheden en vaagheden en is deze dus logischerwijs evenmin aannemelijk. U verklaart onder andere dat u de milities vreest omdat zij gewapend zijn, niet luisteren naar de regering en mensen ontvoeren en vermoorden (CGVS, p. 13). Vervolgens zegt u dat deze sjiiitische milities u zullen vervolgen omdat u een soenniet bent (CGVS, p. 14). Ondanks het feit dat het CGVS de aanwezigheid van dergelijke sjiiitische milities in Mosul niet betwist als ook uw soennitische achtergrond niet in vraag stelt, haalt u echter in dit kader geen concrete gebeurtenissen of elementen aan waarmee u een vrees ten aanzien van deze milities voor uw eigen persoon hard maakt en is, redelijkerwijs, de loutere aanwezigheid van dergelijke milities geen reden om aan te nemen dat uw leven in Mosul hierdoor per definitie in gevaar is.

Volledigheidshalve kan ook toegevoegd worden dat uw eerdere verzoek tot internationale bescherming bij de Bulgaarse asielautoriteiten werd afgewezen. Hoewel iedere lidstaat van de Europese Unie een eigen onderzoek voert en onafhankelijk oordeel velt over uw asielmotieven, geeft de weigeringsbeslissing van Bulgarije wel reeds een indicatie en bevestigt zij het CGVS in de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De documenten die u voorlegt, kunnen deze vaststellingen niet weerleggen. De identiteitskaarten van u en uw vrouw zijn indicatief voor jullie identiteit en herkomst uit Mosul, wat in deze beslissing niet wordt betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). Een verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Irak, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt.

Wat de algemene socio-economische situatie in Irak betreft, merkt het CGVS voorts op dat het EHRM reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze, als gevolg van de moeilijke naoorlogse situatie en de algemene ontbering, moeilijkheden zullen ondervinden om hun eigendom weer in bezit te nemen, documenten te laten erkennen, pensioenen of werk te verkrijgen, niet het minimumniveau van hardheid bereikt dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, Tomic v. Verenigd Koninkrijk (besluit), 14 oktober 2003). Socio-economische overwegingen in asielzaken zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit is het geval wanneer de verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan echter niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in uw regio van herkomst van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Irak, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt.

Zo haalt u aan dat u uw hele leven in Mosul gevestigd was in de wijk van Nainawa Al Sharqia, waar u afwisselend verbleef in twee woningen die beide in het bezit van uw familie waren en u er werkzaam

was al arbeider in de bouwsector (CGVS, p. 3, 14). In dit licht merkt het CGVS op er geen redenen zijn om niet aan te nemen dat het voor u mogelijk zou moeten zijn om uzelf opnieuw in deze wijk, en zelfs in een van deze woningen te vestigen, als ook om uw werk in de bouwsector opnieuw aan te vatten en aldus opnieuw in uw levensonderhoud te voorzien. Wat betreft uw sociaal netwerk, hadden zowel u als uw echtgenote tijdens uw interview bij DVZ van 3 juli 2020 verklaard dat uw familie als ook uw schoonfamilie nog steeds in hun respectievelijke woonplaatsen te Mosul en Wanakee verbleven (DVZ verklaringen A.(...) en I.(...) nr. 13, 15, 17). Het gegeven dat u tijdens het persoonlijk onderhoud plots een compleet ander beeld schetst, namelijk dat al uw familieleden reeds sinds 2014 volledig van de radar zijn verdwenen (CGVS, p. 4-8), doet de wenkbrauwen fronsen en er zou redelijkerwijs verwacht worden dat u dergelijke informatie al klaar en duidelijk bij de DVZ zou hebben aangegeven. Daarnaast werd u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar uw breder netwerk van vrienden en kennissen in Mosul en geeft u in dit kader vaagweg aan dat u sinds 2006 geen vrienden/kennissen meer in Mosul heeft omdat de meesten onder hen vermoord of ontvoerd werden door 'de terroristen' (CGVS, p. 7-8). Ook het feit dat uw echtgenote plots tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaart dat ze sinds jullie vertrek van geen enkel familielid in Wanakee een teken van leven ontving én zij ontwijkend antwoordt op de vraag naar uw netwerk: zij schijnt nl. initieel de vraag niet te begrijpen om daarna te beweren dat ze het niet weet omdat zij dat nooit aan u gevraagd heeft (CGVS I.(...), p. 4, 8), ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie relaas. De verklaringen van u en uw echtgenote doen immers eerder vermoeden dat jullie vanuit opportunistische overwegingen een beeld wil scheppen van een compleet onbestaand vangnet en sociaal netwerk, eerder dan dat jullie hier een waarachtig relaas voeren.

Uit uw verklaringen blijkt derhalve niet dat uw levensomstandigheden in Irak precair zijn, en dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire behoeften. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Irak, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Daarnaast kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatie-richtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld. Dit gebied omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 4 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Ninewa behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak gehad. Volgens Iraq Body Count (IBC) lag het aantal burgerdoden in Irak in 2019 het laagst sinds het begin van hun tellingen in 2003.

Dit geldt ook voor de provincie Ninewa. In deze etnisch-religieus diverse provincie zijn talrijke nationale en lokale veiligheidsactoren actief. Naast de nationale Iraakse veiligheidsdiensten (Iraqi Security Forces, ISF), zijn er talrijke gewapende groepen actief, al dan niet onder de officiële paraplu van de Popular Mobilization Forces (PMF) of onder het gezag van de Kurdistan Regional Government (KRG). De districten Akre en Sheikhan maken officieel deel uit van de provincie maar staan sinds 1991 ononderbroken onder controle van de KRG. De veiligheidssituatie in deze districten is bijgevolg stabiel. Delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya staan eveneens de facto onder Koerdische controle. De ISF opereren in de provincie hoofdzakelijk vanuit Mosul stad. Verschillende PMF en met de KRG gelieerde groepen, al dan niet samengesteld volgens etnisch-religieuze breuklijnen, opereren in de verschillende districten van de provincie buiten de stad Mosul. De fragmentatie van de veiligheidsactoren en het gebrek aan onderlinge coördinatie zorgt evenwel voor onduidelijkheid betreffende de daadwerkelijke controle over de verschillende gebieden. ISIS controleert geen grondgebied meer maar blijft actief in de provincie.

In de periode 2018 tot begin 2020 vonden in heel Ninewa veiligheidsincidenten plaats, al wordt de veiligheidssituatie in de provincie gekenmerkt door significante lokale verschillen. In de districten Akre en Sheikhan, die reeds jarenlang de facto onder Koerdische controle staan, vinden slechts hoogst uitzonderlijk veiligheidsincidenten plaats. In de delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya die eveneens de facto onder Koerdische controle staan gebeuren er weinig incidenten. ISIS voert vanuit afgelegen gebieden asymmetrische acties uit in de provincie, deze zijn voornamelijk gericht tegen de ISF en aan de overheid gelieerde milities, maar ook tegen burgers. De modus operandi van ISIS was hierbij in 2019 en begin 2020 dezelfde als in 2018: gerichte executies van personen die voor de overheid werken of met de overheid samenwerken, hinderlagen tegen ISF en PMF en afpersing van de lokale bevolking om aan fondsen en voedsel te geraken. Bermbommen als aanvalswapens en andere

improvised explosive devices (IED's) in dichter bebouwde gebieden worden nog altijd ingezet maar de intensieve stedelijke terreurcampagnes van 2012 tot 2016 zijn nergens teruggekeerd. Zelfmoordaanslagen zijn uitzonderlijk geworden. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van ISIS waren er militaire grondoperaties door de ISF en de PMF tegen ISIS. Uit de beschikbare informatie over de verschillende veiligheidsincidenten die in 2019 en 2020 plaatsvonden in Ninewa kan worden afgeleid dat het hoofdzakelijk doelgericht geweld betreft, dat plaatsvindt in het conflict tussen overheidsactoren en ISIS. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden.

Daarnaast viel de Turkse luchtmacht in het district Sinjar tweemaal stellingen aan van de Koerdische YBS (Eenheden voor de Verdediging van Sinjar), een met de Koerdische arbeiderspartij (PKK) gelieerde Yezidi groepering in Sinjar. Bij de eerste aanval werden twee YBS-leden gedood. Bij de tweede aanval vielen 45 slachtoffers. Het is onduidelijk of het hierbij burgerslachtoffers betrof. Er vonden ook betogingen plaats tegen de corruptie van de afgezette gouverneur en door leden van een PMF-brigade die zich hebben verzet tegen het bevel om Mosul en de Ninewa Plains te verlaten. Hierbij vielen geen burgerdoden.

Het aantal dodelijke burgerslachtoffers in de provincie Ninewa is vanaf 2018 sterk beginnen dalen. In 2019 stabiliseerde het maandelijks aantal burgerdoden op een relatief laag niveau. Hierbij dient de kanttekening geplaatst te worden dat de tellingen van het aantal burgerslachtoffers in Ninewa in 2019 worden vertekend door de vondsten van massagraven van slachtoffers uit de tijd van het grootschalige conflict met ISIS (2014-2017). Een gelijkaardige daling werd sinds 2018 vastgesteld in het aantal geweldsincidenten. De maandelijkse cijfers stabiliseerden op eenzelfde, relatief laag niveau van april 2018 tot december 2019. Het offensief tegen ISIS zorgde in de provincie Ninewa voor aanzienlijke oorlogsschade. De heropbouw van de vernielde of beschadigde woningen en infrastructuur in Ninewa verloopt traag, vooral door het ontbreken van de nodige fondsen en corruptie.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.596.450 van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. IOM merkt op dat de algemene levensomstandigheden van IDP's en returnees in 2019 verbeterden in vergelijking met 2018. Ninewa is anno 2020 de provincie waar het hoogste aantal IDP's verblijft en is eveneens de provincie waar de meeste terugkeer geregistreerd wordt: 1.766.334 returnees, waarvan 1.020.336 naar Mosul. De totale terugkeerratio naar de provincie Ninewa bedraagt 64%. IOM vernoemt geen districten uit Ninewa waar geen terugkeer plaatsvond. De terugkeerratio varieert evenwel per district. De aanwezigheid van lokale milities kan in Ninewa een belemmering vormen voor de terugkeer van IDP's. Naast stabiele relocatie elders zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als redenen om niet terug te keren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Ninewa afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Ninewa niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mosul, Ninewa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van I. Y. N. I.:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Koerdische origine. U werd op 9 april 1988 geboren te Mosul.

Toen u twee of drie jaar was, besloten uw ouders te verhuizen naar Wanakee, nabij de dam van Mosul, waar u opgroeide samen met uw broer en zus. U bent nooit naar school geweest en was een huisvrouw. Uw echtgenoot werkte als arbeider in de bouwsector.

In 2012 trouwde u met uw echtgenoot K.(...) (A.(...), K.(...) M.(...) A.(...); CGVS: X en OV: X). Na het huwelijk ging u bij hem in de wijk Nainawa Al Sharqia in Mosul stad wonen. Jullie hebben samen een dochter en zijn momenteel in verwachting van een tweede kind.

Met uw echtgenoot woonde u afwisselend in zijn ouderlijke huis bij uw schoonmoeder, -broer en -zussen en in een tweede woning in dezelfde straat die aan uw schoonmoeder en haar broer toebehoorden, om te vermijden dat de woning door anderen zou worden ingenomen. Uw schoonvader hebt u niet gekend, hij werkte als bevelhebber onder het Saddam-regime en overleed in 2000 in mysterieuze omstandigheden.

Toen u op 9 juni 2014 van deze tweede woning terug naar het ouderlijke huis van uw man ging, zei uw schoonmoeder dat uw schoonbroer op bezoek was bij een vriend die aangesloten was bij het Iraakse leger. Uw man belde uw broer op, maar kon hem niet bereiken. Sindsdien heeft uw man niets meer van hem vernomen.

Op diezelfde dag ontvluchtten u en uw echtgenoot Mosul omwille van de komst van Islamitische Staat (IS). Uw schoonmoeder en -zussen bleven achter in het ouderlijke huis. Uw schoonmoeder weigerde namelijk te vertrekken zonder te weten waar uw schoonbroer zich bevond.

U verbleef eerst een nacht in Telafar bij M.(...), een vriend van uw echtgenoot, en gingen daarna richting Turkije. U hebt er ongeveer vijf jaar in het dorp Chatak gewoond. U woonde er op de boerderij van A.(...), een kennis van M.(...), waar uw man de bewaking deed en mee hielp met de oogst van olijven in ruil voor onderdak.

Eind 2014 had uw man voor het laatst contact met uw schoonmoeder. Tijdens een kort telefoongesprek liet uw schoonmoeder aan hem weten dat ze nog steeds niet wist waar uw schoonbroer zich bevond, toen de lijn plots onderbroken werd. Momenteel heeft uw echtgenoot geen idee waar uw schoonmoeder

en twee schoonzussen verblijven. Uw man heeft geen ooms of tantes langs vaders kant. Uw schoonmoeder heeft een broer, maar daar heeft uw man nooit echt contact mee gehad.

Van uw eigen ouders, broer en zus in Wanakee hebt u sinds uw vertrek niets meer vernomen. U had ook drie ooms en een tante die in deze regio wonen, maar ook van hen heeft u niets meer gehoord.

U kwam aan in België op 8 maart 2020 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 11 maart 2020.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u en uw echtgenoot.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde motieven die door uw echtgenoot K.(...) (A.(...), K.(...) M.(...) A.(...); CGVS: X en OV: X) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende motieven aan. In hoofde van uw man wordt er besloten tot de weigering van zijn verzoek. Aangezien u geen eigen elementen aanbrengt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt :

"Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie koestert dan wel een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest bij terugkeer naar Irak om vervolgd te worden door Islamitische Staat (IS) en de Arabieren, door de milities van Al Hashd Al Shaabi en Hezbollah, en door de Koerden. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen omwille van volgende redenen.

Om te beginnen is uw vermeende vrees voor vervolging door IS niet aannemelijk, noch actueel. Zo haalt u aan dat u deze groepering vreest omwille van het feit dat uw broer tijdens de invasie van IS in Mosul in juni 2014 verdween en u later dat jaar (toen u reeds met uw gezin in Turkije verbleef) van uw moeder hoorde dat twee personen in zwarte kledij in uw ouderlijke huis naar u kwamen vragen (CGVS, p. 5, 10-12). Eerst en vooral merkt het CGVS op dat u uiterst vage verklaringen aflegt omtrent de omstandigheden van de verdwijning van uw broer: u weet hooguit te vertellen dat hij op de dag van zijn verdwijning aan de andere kant van de stad bij een vriend, die bij het Iraakse leger actief was, op bezoek was en die vriend uw broer misschien had opgebeld "om hem te vervoeren ofzo" en u hem sindsdien nooit meer gehoord hebt (CGVS, p. 11), maar kan verder niet duiden in welke wijk dat was, noch de naam van die vriend benoemen, noch enige duidelijke verklaring geven waarom uw broer op zo'n kritiek moment (nl. bij de inname van Mosul door IS) de beslissing nam om zich naar die locatie, bij dergelijke persoon te begeven (CGVS, p. 11-12). Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat uw broer dan toch wel een groot risico nam om aan de andere kant van de stad bij een militair op bezoek te gaan, antwoordt u eenvoudigweg dat deze vraag door uw broer beantwoord moet worden (CGVS, p.

11). Redelijkerwijs zou van u verwacht worden dat, indien uw geliefde broer effectief slachtoffer werd van ontvoering door IS, u meer gedetailleerde informatie zou hebben proberen te bekomen omtrent de omstandigheden van zijn verdwijning, als ook gepoogd zou hebben om hem te bereiken, hetgeen niet uit uw relaas blijkt en dus ernstige twijfels doet rijzen bij deze vermeende verdwijning.

Indien nog zou worden aangenomen dat uw broer effectief werd ontvoerd door IS in deze periode, volgt hieruit niet automatisch de conclusie dat IS ook u daarom zou zoeken of vervolgen. U haalt namelijk aan dat u eind 2014 (een aantal maanden na uw vertrek) van uw moeder hoorde dat twee mannen naar u kwamen zoeken (CGVS, p. 10-12) maar ook over deze omstandigheden bent u uiterst vaag: uw moeder had het over 'mannen in zwarte kledij', waarna u niets meer van uw moeder vernomen hebt, maar u zelf ook niet meer rechtstreeks door enige mogelijke vervolger gecontacteerd geweest bent (CGVS, p. 11-12). Logischerwijs concludeert het CGVS dat u gezien u uw persoonlijke vrees stoelt op één vaag telefoontje van uw moeder eind 2014, waarbij zij overigens nog niet eens concreet benoemde dat het om IS-leden ging, niet kan gesproken worden van een systematische vrees tot vervolging in uw hoofde. Daarenboven verklaarde u dat u hierover niets aan uw echtgenote verteld hebt om haar niet ongerust te maken, maar sluit u tegelijkertijd niet uit dat zij misschien toch toevallig deze info tijdens het telefoongesprek opgevangen zou hebben (CGVS, p. 13). Indien het hier effectief om een zwaarwichtige vervolging door IS aan uw adres zou gaan, zou redelijkerwijs van u verwacht worden dat u uw echtgenote hierover wel iets verteld zou hebben gezien dit de kern is van uw vrees én is het daarenboven uiterst ongeloofwaardig dat u eigenlijk niet zeker weet of zij nu effectief iets opgepikt heeft of niet, gezien redelijkerwijs van uw echtgenote verwacht zou worden dat zij u dan hierover aangesproken zou hebben. U hebt met andere woorden op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat u effectief door IS vervolgd zou worden.

Daarenboven wijst de landeninformatie er op dat IS al in 2017 uit Mosul verdreven werd (zie administratief dossier **EASO Country of origin information report Iraq – Security situation** van maart 2019, p. 16-18; weblink: <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Iraqsecuritysituation.pdf>) waardoor ook de actualiteit van uw vermeende vervolging de facto onderuit gehaald wordt. Sterker nog, wanneer u gevraagd wordt waarom IS u actueel nog zou vervolgen, antwoordt u zelfs letterlijk dat u eigenlijk niet weet of IS u vandaag nog persoonlijk viseert (CGVS, p. 13). Ondanks het gegeven dat er mogelijks nog enkele slapende IS-cellen in Mosul aanwezig zijn, dient te worden gesteld dat niet kan worden ingezien dat zij hun zeer beperkte middelen zouden inzetten om iemand te viseren enkel omwille van het gegeven dat zijn broer zes jaar voordien bij een militair langs is geweest. Uw verdere bewering dat u vandaag eigenlijk alle Arabische inwoners van Mosul vreest, daar zij allen behoren tot IS, zij allen racisten zijn en zij niet houden van Koerden (CGVS, p. 13-14, 24), beschouwt het CGVS als een blote bewering, daar het hier een zeer stereotiepe, en nog belangrijker, onjuiste beeldvorming van de inwoners van Arabische origine in Mosul betreft, eerder dan dat u hier een geloofwaardig en legitiem argument op tafel legt die een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde aantoonst.

Ten tweede is ook uw vrees voor de Koerden niet aannemelijk, noch actueel. U zegt namelijk dat uw vader decennia geleden collaboreerde omdat hij als Koerdische bevelhebber onder het Saddam-regime gewerkt heeft en u daarom vandaag nog steeds door de Koerden gevisieerd zou worden (CGVS, p. 4, 14). Eerst en vooral doet het de wenkbrauwen fronsen dat u, ondanks het feit dat uw vrees tot vervolging dus deels gestoeld is op het beroepsverleden van uw vader, niet veel verder komt dan zeer vage verklaringen omtrent zijn vermeende job. Zo werden u verschillende vragen gesteld omtrent zijn functie, de taken die hij moest uitvoeren, de locatie van zijn werk, zijn uniform en wapenuitrusting, de omstandigheden van zijn dood, documenten en/of foto's om uw beweringen te staven, etc. maar antwoordt u steeds onduidelijk en ontwijkend op elke poging om meer concrete informatie te bekomen (CGVS, p. 16-17). Indien u hieromtrent echter een ernstige vrees voor uw leven zou koesteren, zou redelijkerwijs van u verwacht worden dat u in de loop der jaren (bijvoorbeeld via uw moeder bij wie u altijd gewoond hebt) meer concrete details over het profiel en werk van uw vader te weten zou willen komen hebben. De vaststelling dat u volledig vervalt in vaagheden betreffende de functie van uw vader, ondermijnt danig de geloofwaardigheid van uw relaas. Het argument dat u ten tijde van zijn werk nog jong was (u was 11 jaar op het moment van zijn dood), is hier dan ook niet afdoende om deze ongeloofwaardigheid omver te werpen. Daarenboven wordt belicht dat u, wanneer u gevraagd werd naar de mening van de bredere Koerdische gemeenschap omtrent het verleden van uw vader, zelf aangeeft dat ongeveer de helft van de Koerden uit Mosul hetzelfde werk als uw vader deden, waaruit logischerwijs geconcludeerd kan worden dat de Koerden in uw stad –de facto geen bedreiging voor u vormen, gezien zij in hetzelfde schuitje zitten en uw opgeworpen vrees ten aanzien van de Koerden niet aannemelijk is. Tot slot wordt opgemerkt dat uw vader reeds 20 jaar geleden, in het jaar 2000, overleed (CGVS, p. 4), wat maakt dat ook de actualiteit van uw vermeende vrees ernstig in vraag

gesteld dient te worden. Zo toont ook het feit dat de familie van uw vrouw naar de aanloop van uw huwelijk in 2012 nooit iets gevraagd heeft over het verleden van uw vader (CGVS, p. 17) aan dat uw beweerdte vervolging omwille van zijn functie, geen actuele noch relevante omstandigheid meer is die een dreiging voor uw leven zou kunnen vormen.

Ten derde is uw vrees voor de milities van Al Hashd Al Shaabi en Hezbollah (CGVS, p. 13-14, 24) louter gestoeld op algemeenheden en vaagheden en is deze dus logischerwijs evenmin aannemelijk. U verklaart onder andere dat u de milities vreest omdat zij gewapend zijn, niet luisteren naar de regering en mensen ontvoeren en vermoorden (CGVS, p. 13). Vervolgens zegt u dat deze sjiiitische milities u zullen vervolgen omdat u een soenniet bent (CGVS, p. 14). Ondanks het feit dat het CGVS de aanwezigheid van dergelijke sjiiitische milities in Mosul niet betwist als ook uw soennitische achtergrond niet in vraag stelt, haalt u echter in dit kader geen concrete gebeurtenissen of elementen aan waarmee u een vrees ten aanzien van deze milities voor uw eigen persoon hard maakt en is, redelijkerwijs, de loutere aanwezigheid van dergelijke milities geen reden om aan te nemen dat uw leven in Mosul hierdoor per definitie in gevaar is.

Volledigheidshalve kan ook toegevoegd worden dat uw eerdere verzoek tot internationale bescherming bij de Bulgaarse asielautoriteiten werd afgewezen. Hoewel iedere lidstaat van de Europese Unie een eigen onderzoek voert en onafhankelijk oordeel velt over uw asielmotieven, geeft de weigeringsbeslissing van Bulgarije wel reeds een indicatie en bevestigt zij het CGVS in de vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw asielrelaas.

De documenten die u voorlegt, kunnen deze vaststellingen niet weerleggen. De identiteitskaarten van u en uw vrouw zijn indicatief voor jullie identiteit en herkomst uit Mosul, wat in deze beslissing niet wordt betwist.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). Een verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Irak, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer

naar uw land van herkomst een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt.

Wat de algemene socio-economische situatie in Irak betreft, merkt het CGVS voorts op dat het EHRM reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze, als gevolg van de moeilijke naoorlogse situatie en de algemene ontbering, moeilijkheden zullen ondervinden om hun eigendom weer in bezit te nemen, documenten te laten erkennen, pensioenen of werk te verkrijgen, niet het minimumniveau van hardheid bereikt dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, Tomic v. Verenigd Koninkrijk (besluit), 14 oktober 2003). Socio-economische overwegingen in asielzaken zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit is het geval wanneer de verzoeker buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht zal komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan echter niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in uw regio van herkomst van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Irak, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Zo haalt u aan dat u uw hele leven in Mosul gevestigd was in de wijk van Nainawa Al Sharqia, waar u afwisselend verbleef in twee woningen die beide in het bezit van uw familie waren en u er werkzaam was al arbeider in de bouwsector (CGVS, p. 3, 14). In dit licht merkt het CGVS op er geen redenen zijn om niet aan te nemen dat het voor u mogelijk zou moeten zijn om uzelf opnieuw in deze wijk, en zelfs in een van deze woningen te vestigen, als ook om uw werk in de bouwsector opnieuw aan te vatten en aldus opnieuw in uw levensonderhoud te voorzien. Wat betreft uw sociaal netwerk, hadden zowel u als uw echtgenote tijdens uw interview bij DVZ van 3 juli 2020 verklaard dat uw familie als ook uw schoonfamilie nog steeds in hun respectievelijke woonplaatsen te Mosul en Wanakee verbleven (DVZ verklaringen A.(...) en I.(...) nr. 13, 15, 17). Het gegeven dat u tijdens het persoonlijk onderhoud plots een compleet ander beeld schetst, namelijk dat al uw familieleden reeds sinds 2014 volledig van de radar zijn verdwenen (CGVS, p. 4-8), doet de wenkbrauwen fronsen en er zou redelijkerwijs verwacht worden dat u dergelijke informatie al klaar en duidelijk bij de DVZ zou hebben aangegeven. Daarnaast werd u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar uw breder netwerk van vrienden en kennissen in Mosul en geeft u in dit kader vaagweg aan dat u sinds 2006 geen vrienden/kennissen meer in Mosul heeft omdat de meesten onder hen vermoord of ontvoerd werden door 'de terroristen' (CGVS, p. 7-8). Ook het feit dat uw echtgenote plots tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaart dat ze sinds jullie vertrek van geen enkel familielid in Wanakee een teken van leven ontving én zij ontwijkend antwoordt op de vraag naar uw netwerk: zij schijnt nl. initieel de vraag niet te begrijpen om daarna te beweren dat ze het niet weet omdat zij dat nooit aan u gevraagd heeft (CGVS I.(...), p. 4, 8), ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie relaas. De verklaringen van u en uw echtgenote doen immers eerder vermoeden dat jullie vanuit opportunistische overwegingen een beeld wil scheppen van een compleet onbestaand vangnet en sociaal netwerk, eerder dan dat jullie hier een waarachtig relaas voeren.

Uit uw verklaringen blijkt derhalve niet dat uw levensomstandigheden in Irak precair zijn, en dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire behoeften. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Irak, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Daarnaast kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld. Dit gebied omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 4 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Ninewa behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan

de grandoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak gehad. Volgens Iraq Body Count (IBC) lag het aantal burgerdoden in Irak in 2019 het laagst sinds het begin van hun tellingen in 2003.

Dit geldt ook voor de provincie Ninewa. In deze etnisch-religieus diverse provincie zijn talrijke nationale en lokale veiligheidsactoren actief. Naast de nationale Iraakse veiligheidsdiensten (Iraqi Security Forces, ISF), zijn er talrijke gewapende groepen actief, al dan niet onder de officiële paraplu van de Popular Mobilization Forces (PMF) of onder het gezag van de Kurdistan Regional Government (KRG). De districten Akre en Sheikhan maken officieel deel uit van de provincie maar staan sinds 1991 ononderbroken onder controle van de KRG. De veiligheidssituatie in deze districten is bijgevolg stabiel. Delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya staan eveneens de facto onder Koerdische controle. De ISF opereren in de provincie hoofdzakelijk vanuit Mosul stad. Verschillende PMF en met de KRG gelieerde groepen, al dan niet samengesteld volgens etnisch-religieuze breuklijnen, opereren in de verschillende districten van de provincie buiten de stad Mosul. De fragmentatie van de veiligheidsactoren en het gebrek aan onderlinge coördinatie zorgt evenwel voor onduidelijkheid betreffende de daadwerkelijke controle over de verschillende gebieden. ISIS controleert geen grondgebied meer maar blijft actief in de provincie.

In de periode 2018 tot begin 2020 vonden in heel Ninewa veiligheidsincidenten plaats, al wordt de veiligheidssituatie in de provincie gekenmerkt door significante lokale verschillen. In de districten Akre en Sheikhan, die reeds jarenlang de facto onder Koerdische controle staan, vinden slechts hoogst uitzonderlijk veiligheidsincidenten plaats. In de delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya die eveneens de facto onder Koerdische controle staan gebeuren er weinig incidenten. ISIS voert vanuit afgelegen gebieden asymmetrische acties uit in de provincie, deze zijn voornamelijk gericht tegen de ISF en aan de overheid gelieerde milities, maar ook tegen burgers. De modus operandi van ISIS was hierbij in 2019 en begin 2020 dezelfde als in 2018: gerichte executies van personen die voor de overheid werken of met de overheid samenwerken, hinderlagen tegen ISF en PMF en afpersing van de lokale bevolking om aan fondsen en voedsel te geraken. Bermbommen als aanvalswapens en andere improvised explosive devices (IED's) in dichter bebouwde gebieden worden nog altijd ingezet maar de intensieve stedelijke terreurcampagnes van 2012 tot 2016 zijn nergens teruggekeerd. Zelfmoordaanslagen zijn uitzonderlijk geworden. Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van ISIS waren er militaire grondoperaties door de ISF en de PMF tegen ISIS. Uit de beschikbare informatie over de verschillende veiligheidsincidenten die in 2019 en 2020 plaatsvonden in Ninewa kan worden afgeleid dat het hoofdzakelijk doelgericht geweld betreft, dat plaatsvindt in het conflict tussen overheidsactoren en ISIS. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden.

Daarnaast viel de Turkse luchtmacht in het district Sinjar tweemaal stellingen aan van de Koerdische YBS (Eenheden voor de Verdediging van Sinjar), een met de Koerdische arbeiderspartij (PKK) gelieerde Yezidi groepering in Sinjar. Bij de eerste aanval werden twee YBS-leden gedood. Bij de tweede aanval vielen 45 slachtoffers. Het is onduidelijk of het hierbij burgerslachtoffers betrof. Er vonden ook betogingen plaats tegen de corruptie van de afgezette gouverneur en door leden van een PMF-brigade die zich hebben verzet tegen het bevel om Mosul en de Ninewa Plains te verlaten. Hierbij vielen geen burgerdoden.

Het aantal dodelijke burgerslachtoffers in de provincie Ninewa is vanaf 2018 sterk beginnen dalen. In 2019 stabiliseerde het maandelijks aantal burgerdoden op een relatief laag niveau. Hierbij dient de kanttekening geplaatst te worden dat de tellingen van het aantal burgerslachtoffers in Ninewa in 2019 worden vertekend door de vondsten van massagraven van slachtoffers uit de tijd van het grootschalige conflict met ISIS (2014-2017). Een gelijkaardige daling werd sinds 2018 vastgesteld in het aantal geweldsincidenten. De maandelijks cijfers stabiliseerden op eenzelfde, relatief laag niveau van april 2018 tot december 2019. Het offensief tegen ISIS zorgde in de provincie Ninewa voor aanzienlijke oorlogsschade. De heropbouw van de vernielde of beschadigde woningen en infrastructuur in Ninewa verloopt traag, vooral door het ontbreken van de nodige fondsen en corruptie.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2019 1.414.632 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.596.450 van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. IOM merkt op dat de algemene levensomstandigheden van IDP's en returnees in 2019 verbeterden in vergelijking met 2018. Ninewa is anno 2020 de provincie waar het hoogste aantal IDP's verblijft en is eveneens de provincie waar de meeste terugkeer geregistreerd wordt: 1.766.334 returnees, waarvan 1.020.336 naar Mosul. De totale terugkeerratio naar de provincie Ninewa bedraagt

64%. IOM vernoemt geen districten uit Ninewa waar geen terugkeer plaatsvond. De terugkeerratio varieert evenwel per district. De aanwezigheid van lokale milities kan in Ninewa een belemmering vormen voor de terugkeer van IDP's. Naast stabiele relocatie elders zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheid; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als redenen om niet terug te keren. Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Ninewa afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Ninewa niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mosul, Ninewa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en een appreciatiefout, betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen en ondernemen zij een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

Verzoekers merken vooreerst op dat zij bij hun respectieve persoonlijke onderhouden herhaaldelijk hebben benadrukt dat de tolk Kurmanji spreekt terwijl zij zelf Badini spreken en dat dit problemen zou kunnen opleveren. Dit kan volgens verzoekers van invloed zijn geweest op de nauwkeurigheid van hun verklaringen en hiermee had rekening gehouden moeten worden bij de analyse van hun verklaringen.

Verzoekers zijn echter van mening dat dit niet in voldoende mate het geval was en dat de bestreden beslissingen daarom op zijn minst moeten vernietigd worden zodat nieuwe persoonlijke onderhouden kunnen plaatsvinden met een tolk die het Badini-dialect spreekt.

Daarnaast wijzen verzoekers erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen belangrijke componenten van hun profiel niet betwist, te weten:

- hun Iraakse nationaliteit en het feit dat ze uit Mosul komen
- het feit dat zij Koerd en soenniet zijn
- het feit dat zij ongeschoold zijn
- het feit dat de veiligheidssituatie heel precair is in het land en zeker in hun regio van herkomst
- het feit dat zij een minderjarige dochter hebben en dat verzoekster momenteel zwanger is.

Verzoekers menen dat deze elementen van hun profiel bijzonder belangrijk zijn en naar behoren in aanmerking moeten worden genomen bij de analyse van hun verklaringen en de risico's waaraan zij zouden worden blootgesteld in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Vervolgens voeren verzoekers aan dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissingen wordt gesteld, het feit dat de Bulgaarse autoriteiten eerder het verzoek om internationale bescherming hebben afgewezen niet kan worden beschouwd als een aanwijzing voor het gebrek aan geloofwaardigheid van hun verklaringen, aangezien zij hebben uitgelegd dat zij geen verzoek om internationale bescherming in Bulgarije wilden indienen en dat zij nooit over dit onderwerp werden gehoord. Uit het administratief dossier blijkt volgens verzoekers niet dat er in Bulgarije een persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden in het kader van een eerder verzoek om internationale bescherming nu het enige document in dit verband een "Eurodac-hit" is.

Voorts betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen waar wordt geoordeeld dat de door hen aangehaalde vrees voor vervolging niet aannemelijk, noch actueel is. Zij formuleren hun verweer als volgt: *"I. Vrezen voor Daesh*

Wat betreft de vrees van verzoeker met betrekking tot de verdwijning van zijn broer, moet worden opgemerkt dat verzoeker de informatie in dit verband telkens via zijn moeder heeft verkregen, die vrij oud is en zelf weinig informatie had.

Inderdaad, was verzoeker niet aanwezig bij het vertrek van zijn broer naar het huis van zijn vriend, dat aan de andere kant van de stad ligt, en het was zijn moeder die hem later op de hoogte bracht van zijn vertrek. De broer van verzoeker had haar geen informatie gegeven over de vriend die hij ging bezoeken. Verzoeker kon dus niet meer te weten komen.

In tegenstelling tot wat de genomen beslissing gesteld, heeft verzoeker getracht telefonisch contact op te nemen met zijn broer, maar het telefoontje is niet doorgegaan.

Op grond van bovenstaande overwegingen kan verzoeker niet worden verweten dat hij niet in staat is meer gedetailleerde verklaringen over de verdwijning van zijn broer te geven.

Hetzelfde geldt voor het bezoek van in het zwart geklede mannen aan het huis van verzoeker. Hij was van dat bezoek op de hoogte gebracht door zijn moeder tijdens een telefonisch contact dat abrupt werd onderbroken. Hij heeft dus geen verdere informatie in dit verband.

Er zij echter op gewezen dat de verzoekers, als Koerden, waarschijnlijk de belangrijkste doelwitten zijn van de resterende Daesh-cellen in Mosoel, waarvan het bestaan niet wordt betwist door verwerende partij, aangezien zij hen als schoften beschouwen.

De actualiteit van hun vrees moet dus als vaststaand worden beschouwd.

II. Vrezen voor Koerden

Wat betreft de angst van verzoeker voor de Koerdische gemeenschap, vanwege de taken van zijn vader in het leger van Saddam Hoessein, moet erop worden gewezen dat verzoeker destijds nog heel jong was en dat de informatie waarover hij beschikte, opnieuw werd verkregen van zijn moeder, die hem er weinig over heeft verteld.

Verzoeker weet dat zijn vader door het regime van Saddam Hoessein was betaald en met het Iraakse leger tegen de Koerden heeft gevochten, maar dat hij gedwongen werd om traditionele Koerdische kleding te dragen om verdeeldheid te zaaien in de gemeenschap en de leden tegen elkaar op te zetten. Hij weet dat zijn vader een commandant was en dat hij ongeveer 200 strijders onder zijn bevel had, waardoor verzoeker bijzonder blootgesteld is aan het risico van vervolging door de Koerdische gemeenschap. Tenslotte weet hij dat zijn vader op veel plaatsen heeft gevochten, maar het meest recentelijk in El Fayda (in een gebied bij Mosul), waar hij is gestorven.

De vrees van verzoeker in dit verband is nog steeds relevant, aangezien de stammen waarvan de leden destijds zijn vermoord, momenteel aan de macht zijn in Mosoel en dus in staat zijn om hun wraak af te dwingen, met name de "Barzanese" stam, die het wreedst is."

Verzoekers tonen zich voorts niet akkoord met de beoordeling van hun socio-economische situatie bij terugkeer. Zij verwijzen hierbij naar algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie in west-Mosul en de economische en humanitaire situatie in de provincie Ninewa, en argumenteren verder dat er geen zekerheid is dat zij kunnen terugkeren naar de huizen waarvan sprake in de bestreden beslissingen daar er een erfenisconflict is geweest tussen de oom en de moeder van verzoeker, dat het gezien de huidige economische crisis in Irak ook onwaarschijnlijk is dat verzoeker opnieuw werk zal kunnen vinden, temeer het vooral zijn broer was die hem werk bezorgde, dat Koerden overigens over het algemeen onderbetaald worden in vergelijking met de rest van de Iraakse bevolking zodat verzoeker waarschijnlijk niet genoeg zal verdienen om in de basisbehoeften van zijn zwangere vrouw en zijn dochtertje te kunnen voorzien en dat zij bovendien sinds 2014 niets hebben vernomen van hun respectieve families en dus niet beschikken over een netwerk dat hen kan opvangen. Verzoekers menen dan ook dat zij in geval van terugkeer naar Irak een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt te voorzien in hun meest elementaire levensbehoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling terecht zullen komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Tot slot betwisten verzoekers de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa en van hun persoonlijke omstandigheden. Zij zijn van mening dat het niveau van willekeurig geweld in Mosul en de provincie Ninewa hoger is dan in de bestreden beslissingen wordt gesuggereerd, citeren in dit verband uitvoerig uit het *“EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van oktober 2020 en verwijzen naar de *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019. Ook menen verzoekers dat hun persoonlijke situatie (hun afkomst uit Mosul, het feit dat zij soenniet en Koerd zijn en het feit dat zij ouders zijn van een jong kind en verzoekster momenteel zwanger is) het reële risico kan vergroten dat zij worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport *“EASO Country of Origin Information Report - Iraq: Security situation”* van oktober 2020, het document *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van UNHCR van mei 2019, het artikel *“Coronavirus threatens Iraq with new humanitarian crisis”* van Oxfam International, het verslag *“Country Policy and Information Note - Iraq: Security and humanitarian situation”* van UK Home Office van mei 2020 en het verslag *“West Mosul - Perceptions on return and reintegration among stayees, IDPs and returnees”* van IOM van juni 2019.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt een Wikipedia pagina over Mosul, geraadpleegd op 27 januari 2021 en een kaart van Google Maps met de ligging van de wijk Ninawa al Sharqiyah gevoegd. In deze verweernota wordt daarnaast het rapport *“EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation”* van oktober 2020 ter kennis gebracht.

2.3. Nieuwe elementen

2.3.1. Op 9 juni 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: het rapport *“EASO Country Guidance Note: Iraq”* van januari 2021.

2.3.2. Op 14 juni 2021 en ter terechtzitting leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een psychologisch rapport van 3 mei 2021, een persartikel over de situatie van de Koerden in Mosul dd. 7 september 2020, het document *“Humanitarian Needs Overview – Iraq”* van OCHA van februari 2021 en het document *“Country Guidance: Iraq – Common analysis and guidance note”* van januari 2021.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekers geweigerd omdat (i) de door hen vermeende vrees voor vervolging door IS niet aannemelijk, noch actueel is daar (1) verzoeker uiterst vage verklaringen heeft afgelegd over de omstandigheden van de verdwijning van zijn broer, (2) zelfs indien nog zou worden aangenomen dat de broer van verzoeker werkelijk zou zijn ontvoerd door IS, hieruit niet automatisch voortvloeit dat IS ook verzoeker daarom zou zoeken of vervolgen, verzoeker weliswaar stelt dat hij eind 2014 van zijn moeder hoorde dat twee mannen naar hem kwamen zoeken maar hij ook over deze omstandigheden uiterst vaag is en op basis van één vaag telefoontje van zijn moeder eind 2014, waarbij zij overigens nog niet eens concreet benoemde dat het om IS-leden ging, niet kan gesproken worden van een systematische vrees tot

vervolging in zijn hoofde en (3) uit de landeninformatie blijkt dat IS al in 2017 uit Mosul is verdreven waardoor ook de actualiteit van de voorgehouden vrees onderuit gehaald wordt, en zijn bewering dat hij vandaag eigenlijk alle Arabische inwoners van Mosul vreest daar zij allen behoren tot IS, zij allen racisten zijn en zij niet houden van Koerden een zeer stereotiepe en onjuiste beeldvorming van de inwoners van Arabische origine in Mosul betreft, eerder dan dat verzoeker hier een geloofwaardig en legitiem argument op tafel legt die een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aantoonst, (ii) ook de voorgehouden vrees voor de Koerden omwille van de vroegere functie van de vader van verzoeker onder het regime van Saddam Hoessein niet aannemelijk, noch actueel is omdat (a) verzoeker niet verder komt dan zeer vage verklaringen omtrent de vermeende job van zijn vader, (b) verzoeker bovendien zelf aangeeft dat ongeveer de helft van de Koerden uit Mosul hetzelfde werk als zijn vader deden, waardoor logischerwijze geconcludeerd kan worden dat de Koerden in zijn stad *de facto* geen bedreiging voor hem vormen en (c) zijn vader reeds twintig jaar geleden overleed, wat maakt dat de actualiteit van de vermeende vrees ernstig in vraag gesteld dient te worden en ook het feit dat de familie van verzoekster naar de aanloop van hun huwelijk in 2012 nooit iets gevraagd heeft over het verleden van verzoeker zijn vader aantoonst dat de beweerdde vervolging omwille van diens functie geen actuele, noch relevante omstandigheid meer is die een dreiging voor verzoeker zijn leven zou kunnen vormen, (iii) de voorgehouden vrees voor de milities van Al Hashd Al Shaabi en Hezbollah louter gestoeld is op algemeenheden en vaagheden waarbij verzoekende partijen geen concrete gebeurtenissen of elementen aanreiken om deze vrees te onderbouwen, (iv) hun eerdere verzoek om internationale bescherming bij de Bulgaarse asielautoriteiten werd afgewezen, hetgeen reeds een indicatie geeft en het CGVS bevestigt in de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, (v) hun identiteitskaarten indicatief zijn voor hun identiteit en herkomst uit Mosul, wat niet wordt betwist, (vi) uit hun verklaringen over hun profiel en hun familiale/financiële situatie in hun land van nationaliteit niet kan worden afgeleid dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in hun regio van herkomst van dien aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Irak, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet lopen en (viii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in de provincie Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zij nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt worden, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mosul, Ninewa en het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in hun hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 november 2020, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13,

lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen immers op goede gronden dat verzoekers er niet in slagen een vrees voor vervolging door Islamitische Staat (IS) en de Arabieren, door de milities van Al Hashd Al Shaabi en Hezbollah, en door de Koerden aannemelijk te maken.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij de door hen geformuleerde vrees voor vervolging geenszins aannemelijk maken, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van

concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter om onderstaande redenen in gebreke blijven.

2.6.1. Immers, in zoverre verzoekers hekelen dat de tolk die aanwezig was op hun persoonlijk onderhoud het Kurmanji sprak, terwijl zij zelf hadden gevraagd om een tolk die het Badini, een dialect, machtig is, merkt de Raad op dat uit de lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt dat aan verzoekers bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd om eventuele problemen met het begrijpen van de vragen of de tolk, te melden gedurende het onderhoud. Verzoeker gaf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud aan dat hij de tolk goed begreep. Halfweg het persoonlijk onderhoud werd aan verzoeker gevraagd *“Je weet niet waarom iemand je zou zoeken?”*, waarop hij antwoordde *“Ik begrijp geen kurmanji, ik begrijp de vraag niet...”*, waarna de vraag werd geherformuleerd en verzoeker wel in staat bleek deze te beantwoorden. Voor het overige ontwaart de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, die in de loop van het persoonlijk onderhoud overigens aangaf dat hij in Turkije Kurmanji had geleerd, geen enkele indicatie waaruit kan worden afgeleid dat hij de tolk of de hem gestelde vragen niet zou begrepen hebben. Zijn advocaat merkte na de pauze slechts op: *“Verzoeker heeft gezegd dat hij zich zorgen maakt over het interview van zijn vrouw, morgen, nl dat ze de tolk niet goed zal begrijpen omdat zij Badini spreekt en tolk Kurmanj”*, waar verzoeker zelf nog aan toevoegde: *“Ja als deze tolk zou zijn, bij eerste interview liep communicatie niet zo vlot bij haar.”* De protection officer gaf hierop aan dat verzoeker zich geen zorgen diende te maken, dat steeds korte/duidelijke vragen zullen worden gesteld en dat voldoende duidelijk zal worden gemaakt dat zijn echtgenote altijd kan aangeven als ze het niet begrijpt, waarop verzoeker repliceerde: *“Voor mij is geen probleem, dus zal het morgen merken voor mij is geen probleem ik versta tolk heel goed, contact met verschillende koerden, maar mijn vrouw niet, ze had weinig contact.”* Ook op het einde van het onderhoud gaf verzoeker uitdrukkelijk aan dat hij de tolk goed had begrepen: *“Heeft u de tolk goed begrepen? Het was uitstekend, ik ben zeer content, in begin klein beetje kon ik niet verstaan, en het was goed, in verband met het interview van mijn vrouw, ze is zwanger en in mosul had ze geïsoleerde leven, had weinig contacten en haar zwangerschap zal ook niet helpen, dus mijn woorden zijn gericht aan de tolk, ik hoop dat hij ook rekening houdt met haar situatie en ook haar een beetje helpt.”* Verzoeker, noch zijn advocaat maakte hierbij melding van enige communicatie- en/of vertaalproblemen die het persoonlijk onderhoud zouden hebben gehinderd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 2, p. 12, p. 15, p. 20 en p. 24-25). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan zulks evenmin afgeleid worden. Wat betreft het persoonlijk onderhoud van verzoekster, stelt de Raad vast dat, hoewel zij een opmerking maakte bij aanvang van het persoonlijk onderhoud over de taal van de tolk, zij kort daarna wel aangaf de tolk tot dan toe te hebben begrepen. Ook op het einde van het onderhoud gaf zij aan dat zij de tolk goed had begrepen: *“Heeft u de tolk goed begrepen? Ja zeker, dus vorige keer communicatie was niet zo goed met de tolk, ik kon hem niet goed begrijpen, in Turkije hebben we a.(...) leren kennen en die spreekt ook...”* Ook hier maakte de aanwezige advocaat geen melding van communicatie- en/of vertaalproblemen die het onderhoud in negatieve zin zouden beïnvloed hebben (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 2 en p. 18-19). Uit nalezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster blijkt bovendien dat complexe vragen zo veel mogelijk werden vermeden, dat verzoekster in staat was de vragen te begrijpen en er antwoorden op te formuleren, en dat, waar dit niet het geval was, de gestelde vragen anders geformuleerd werden zodat zij voor haar wel duidelijk waren.

Gelet op het voorgaande, tonen verzoekers niet aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen tijdens de persoonlijke onderhouden, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypotheekeerd zou zijn. Verzoekers laten overigens na te concretiseren op welke momenten tijdens hun respectieve persoonlijke onderhouden communicatieproblemen van invloed zouden zijn geweest op de nauwkeurigheid van hun verklaringen, dan wel zouden hebben geleid tot een verkeerde vertaling van hun verklaringen of een verkeerde interpretatie ervan, laat staan dat zij aantonen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omwille van deze vermeende communicatieproblemen een verkeerde beoordeling heeft gemaakt van hun verzoek om internationale bescherming. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen tijdens de persoonlijke onderhouden op te werpen. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoekers opgeworpen vermeende communicatie- en/of vertaalproblemen geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen.

2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekers voor het overige geen ernstig verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen waar terecht wordt geoordeeld dat de door hen aangehaalde vrees voor vervolging niet aannemelijk, noch actueel is. Zo ontwikkelen zij geen tegenargumenten met

betrekking tot de beoordeling van de voorgehouden vrees voor de (sjiitische) milities van Al Hashd Al Shaabi en Hezbollah, en de vrees voor Arabieren (in Mosul). Inzake de voorgehouden vrees voor de Koerden en Islamitische staat beperken verzoekers zich wezen louter tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en vermoedens van hunnentwege, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen aldus wordt weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.3. In zoverre verzoekers nog betwisten dat zij in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en een weigeringsbeslissing hebben ontvangen, richten zij zich tegen een overtollig motief zodat hun kritiek dienaangaande dan ook niet kan leiden tot hervorming van de bestreden beslissingen.

2.6.4. De door verzoekers voorgelegde identiteitskaarten tonen slechts hun identiteit en herkomst uit Mosul aan, elementen welke niet worden betwist, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van hun asielslaag.

2.6.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, wat *in casu* niet het geval is zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen en zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.7.1. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekers maakten immers doorheen hun verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Irak zouden hebben gekend of zullen kennen.

Verzoekers betogen in het verzoekschrift dat zij in geval van terugkeer naar Irak in een mensonwaardige situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet zouden terechtkomen. Zij lopen naar eigen zeggen een reëel risico om te worden blootgesteld aan een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt te voorzien in hun meest elementaire levensbehoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling terecht zullen komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveert dienaangaande in de bestreden beslissingen als volgt: *“Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan echter niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in uw regio van herkomst van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Irak, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt.*

Zo haalt u aan dat u uw hele leven in Mosul gevestigd was in de wijk van Nainawa Al Sharqia, waar u afwisselend verbleef in twee woningen die beide in het bezit van uw familie waren en u er werkzaam was al arbeider in de bouwsector (CGVS, p. 3, 14). In dit licht merkt het CGVS op er geen redenen zijn

om niet aan te nemen dat het voor u mogelijk zou moeten zijn om uzelf opnieuw in deze wijk, en zelfs in een van deze woningen te vestigen, als ook om uw werk in de bouwsector opnieuw aan te vatten en aldus opnieuw in uw levensonderhoud te voorzien. Wat betreft uw sociaal netwerk, hadden zowel u als uw echtgenote tijdens uw interview bij DVZ van 3 juli 2020 verklaard dat uw familie als ook uw schoonfamilie nog steeds in hun respectievelijke woonplaatsen te Mosul en Wanakee verbleven (DVZ verklaringen A.(...) en I.(...) nr. 13, 15, 17). Het gegeven dat u tijdens het persoonlijk onderhoud plots een compleet ander beeld schetst, namelijk dat al uw familieleden reeds sinds 2014 volledig van de radar zijn verdwenen (CGVS, p. 4-8), doet de wenkbrauwen fronsen en er zou redelijkerwijs verwacht worden dat u dergelijke informatie al klaar en duidelijk bij de DVZ zou hebben aangegeven. Daarnaast werd u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar uw breder netwerk van vrienden en kennissen in Mosul en geeft u in dit kader vaagweg aan dat u sinds 2006 geen vrienden/kennissen meer in Mosul heeft omdat de meesten onder hen vermoord of ontvoerd werden door 'de terroristen' (CGVS, p. 7-8). Ook het feit dat uw echtgenote plots tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaart dat ze sinds jullie vertrek van geen enkel familielid in Wanakee een teken van leven ontving én zij ontwijkend antwoordt op de vraag naar uw netwerk: zij schijnt nl. initieel de vraag niet te begrijpen om daarna te beweren dat ze het niet weet omdat zij dat nooit aan u gevraagd heeft (CGVS I.(...), p. 4, 8), ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie relaas. De verklaringen van u en uw echtgenote doen immers eerder vermoeden dat jullie vanuit opportunistische overwegingen een beeld wil scheppen van een compleet onbestaand vangnet en sociaal netwerk, eerder dan dat jullie hier een waarachtig relaas voeren. Uit uw verklaringen blijkt derhalve niet dat uw levensomstandigheden in Irak precair zijn, en dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire behoeften. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Irak, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Verzoekers brengen met de argumentatie in het verzoekschrift en het bij aanvullende nota neergelegde document "*Humanitarian Needs Overview – Iraq*" van OCHA van februari 2021 over de humanitaire situatie waarin veel terugkeerders zich bevinden geen voldoende concrete, op hun persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van hun persoonlijke levensomstandigheden in Mosul.

De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat verzoekers niet kunnen volstaan met een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar Mosul een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Dit risico dient immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Immers, waar verzoekers vooreerst stellen niet te weten of de huizen waarin zij gewoond hebben in Mosul voorafgaand aan hun vertrek nog bestaan, merkt de Raad op dat zij zich louter beperken tot een hypothese zonder deze evenwel met objectieve elementen te onderbouwen. De verwijzing naar algemene informatie en de argumentatie dat in West-Mosul een zeer groot aantal huizen is verwoest en op dit moment nog steeds onbewoonbaar is, is te dezen niet dienstig. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt immers dat zij, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gesuggereerd, niet afkomstig zijn uit het gedeelte van de stad Mosul gelegen ten westen van de Tigris, maar wel uit het oostelijke stadsdeel. Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud afkomstig te zijn van de 'linkerkant' van Mosul en er heel zijn leven te hebben gewoond (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3 en p. 21). Ook verzoekster gaf aan samen met haar man op de linkeroever gewoond te hebben (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster p. 16). Uit de informatie toegevoegd aan de verweernota blijkt dat met de term 'linkerkant', de linkeroever, het deel van Mosul *ten oosten* van de Tigris bedoeld wordt. Deze informatie strookt met verzoeker zijn verklaring dat de 'rechterkant' het historische deel van de stad is (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 22), dat gelegen is *ten westen* van de Tigris. Verwijzingen naar het westelijke deel van Mosul - waar veel langer werd gevochten bij de bevrijding van de stad en er veel meer oorlogsschade is (zie EASO *Iraq – security situation* van maart 2019, p. 114 en p. 129-131) - zijn *in casu* dan ook niet dienstig.

De Raad merkt hierbij nog op dat uit de in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie geenszins kan afgeleid worden dat de situatie in het oostelijk deel van Mosul, waarvan verzoekers afkomstig zijn, van dien aard is dat er zonder meer aangenomen dient te worden dat verzoekers bij een eventuele terugkeer geconfronteerd zouden worden met een situatie van verregaande materiële deprivatie waarin zij niet zouden kunnen voorzien in hun elementaire basisbehoeften. Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat, zoals reeds wordt aangehaald in de bestreden beslissingen, uit de beschikbare informatie blijkt dat een zeer groot aantal ontheemden afkomstig uit de provincie Ninewa ondertussen

teruggekeerd is, waarvan ruim de helft naar het district Mosul alleen. Wat betreft de stelling dat de humanitaire situatie nog wordt verergerd door de crisis ten gevolge van de Covid-19 pandemie, die leidde tot de sluiting van veel lokale bedrijven, volstaat het erop te wijzen dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)).

In zoverre verzoekers daarnaast verwijzen naar een erfenisconflict over één van de twee huizen waarin zij gewoond hebben voorafgaand aan hun vertrek – het andere huis was het ouderlijk huis van verzoeker, en uit zijn verklaringen kan geenszins afgeleid worden dat de kwestie op beide huizen betrekking zou hebben (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 14) –, stelt de Raad vast dat verzoekers zich ook hier in het verzoekschrift louter beperken tot een hypothetische stelling daar er enkel gesproken wordt over de *mogelijkheid* dat de oom in kwestie zich “de huizen” kan hebben toegeëigend. De Raad stelt na lezing van het administratief dossier bovendien vast dat aan verzoekers uitdrukkelijk gevraagd werd of er buiten de door hen aangehaalde vrees voor IS, de Arabieren en Koerden in Mosul, en de milities, nog andere redenen zijn waarom zij niet naar Irak zouden kunnen of willen terugkeren, waarop zij beiden expliciet en ondubbelzinnig negatief antwoordden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 24 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p.18). Deze vaststelling ondermijnt in zeer grote mate de voormelde door verzoekers geschetste hypothese.

Waar verzoekers voorts aanvoeren dat het, gezien de huidige economische crisis in Irak, onwaarschijnlijk is dat verzoeker opnieuw gemakkelijk werk zal kunnen vinden en zij aanhalen dat het de broer van verzoeker was die hem werk bezorgde, dat hij steeds in de informele sector werkte, en dat de Koerden over het algemeen minder betaald worden in vergelijking met de rest van de Iraakse bevolking, stelt de Raad vast dat, nog daargelaten het feit dat de verdwijning van de bewuste broer geenszins geloofwaardig werd voorgesteld, zij opnieuw niet verder komen dan louter blote beweringen. Bovendien werd aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud de vraag gesteld waarom hij niet opnieuw in de bouwsector aan de slag zou kunnen gaan, waarop hij in zijn antwoord geen van deze aspecten aanhaalde: *“Je hebt in Irak gewerkt als arbeider in de bouwsector, waarom zou je in Irak niet opnieuw werk kunnen vinden in die sector en je leven terug opbouwen? Daar is niet veilig voor mij en voor mijn gezin, dus zoals daesh als de arabieren zullen ons viseren en vermoorden.”* De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaarde dat hij in Mosul geen financiële problemen kende (administratief dossier notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 15). De Raad herhaalt te dezen ook nogmaals dat aan verzoekers tijdens de persoonlijke onderhouden expliciet gevraagd werd of er buiten de door hen aangehaalde vrees voor IS, de Arabieren en Koerden in Mosul, en de milities, nog andere redenen waarom zij niet naar Irak zouden kunnen of willen terugkeren. Geen van beiden haalden een gebrek aan mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien aan in hun antwoord op deze vraag (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 24 en notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 18).

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofdte van verzoekers suggereren.

Bovendien werd reeds in de bestreden beslissingen vastgesteld dat verzoekers geen aannemelijk beeld schetsten van hun actuele netwerk en contacten in Mosul. In zoverre verzoekers, in een poging om de ter zake vastgestelde inconsistenties te verklaren, nog aanvoeren dat zij de laatst gekende verblijfplaats van hun familieleden hadden opgegeven ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken omdat hen *“alleen [werd] gevraagd waar hun familieleden momenteel verblijven”*, is het de Raad volstrekt onduidelijk waarom verzoekers op een dergelijke vraag niet naar waarheid zouden hebben kunnen antwoorden dat de verblijfplaats van hun familieleden hen onbekend was sinds het contact verloren zou zijn gegaan in 2014, zoals zij beweerden ten overstaan van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en waarin zij volharden in het verzoekschrift. De in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties blijven dan ook onverminderd overeind.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat hun levensomstandigheden in Irak precair zijn, en dat zij in een situatie van extreme armoede zullen belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire behoeften zodat bijgevolg niet kan worden aangenomen dat zij, indien zij zouden terugkeren naar Irak, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

2.7.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie vervat in het administratief, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in de provincie Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt dat de herovering van gebieden bezet door ISIS een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak, waaronder de provincie Ninewa, heeft gehad en dat het aantal geweldsincidenten en het aantal dodelijke burgerslachtoffers in de provincie Ninewa vanaf 2018 sterk is beginnen dalen. In de periode 2018 tot begin 2020 vonden in heel Ninewa nog veiligheidsincidenten plaats, al wordt de veiligheidssituatie in de provincie gekenmerkt door significante lokale verschillen. ISIS voert vanuit afgelegen gebieden asymmetrische acties uit in de provincie, deze zijn voornamelijk gericht tegen de nationale Iraakse veiligheidsdiensten (*Iraqi Security Forces*, ISF) en aan de overheid gelieerde milities, maar ook tegen burgers. De modus operandi van ISIS was hierbij in 2019 en begin 2020 dezelfde als in 2018: gerichte executies van personen die voor de overheid werken of met de overheid samenwerken, hinderlagen tegen ISF en PMF (Popular Mobilization Forces) en afpersing van de lokale bevolking om aan fondsen en voedsel te geraken. Uit de beschikbare informatie over de verschillende veiligheidsincidenten die in 2019 en 2020 plaatsvonden in Ninewa kan worden afgeleid dat het hoofdzakelijk doelgericht geweld betreft, dat plaatsvindt in het conflict tussen overheidsactoren en ISIS. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Daarnaast viel de Turkse luchtmacht in de verslagperiode in het district Sinjar tweemaal stellingen aan van de Koerdische YBS (Eenheden voor de Verdediging van Sinjar), een met de Koerdische arbeiderspartij (PKK) gelieerde Yezidi groepering in Sinjar. Er vonden in de verslagperiode ook betogingen plaats tegen de corruptie van de afgezette gouverneur en door leden van een PMF-brigade die zich hebben verzet tegen het bevel om Mosul en de Ninewa Plains te verlaten. Hierbij vielen geen burgerdoden. De meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar verweernota en aanvullende nota aanleverde, met name het rapport “*EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation*” van oktober 2020 en het rapport “*EASO Country Guidance Note: Iraq*” van januari 2021, is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de provincie Ninewa in het algemeen of de stad Mosul in het bijzonder. Uit deze informatie blijkt weliswaar dat in de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 ISIS zich kon hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Vanaf de tweede helft van 2019 was er weliswaar opnieuw een toename in het maandelijkse aantal veiligheidsincidenten gelinkt aan ISIS, maar tegelijk bleef het totale aantal veiligheidsincidenten stabiel op een relatief laag niveau.

Verzoekers betwisten voorgaande analyse en menen dat het niveau van willekeurig geweld in Mosul en de provincie Ninewa hoger is dan in de bestreden beslissingen wordt gesuggereerd, doch brengen in voorliggend verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In zoverre zij uitvoerig citeren uit het rapport “*EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation*” van oktober 2020 herhaalt de Raad dat deze informatie geenszins van aard is om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de provincie Ninewa in het algemeen of de stad Mosul in het bijzonder, zoals blijkt uit het voorgaande. Dat er zich in de provincie Ninewa in het algemeen en in de stad Mosul in het bijzonder nog veiligheidsincidenten voordoen, wordt bovendien in de bestreden beslissingen niet betwist en terdege in

rekening gebracht. De Raad benadrukt te dezen echter dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in de provincie Ninewa en de stad Mosul echter niet aan voormelde voorwaarden. Waar verzoekers nog citeren uit de UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019 merkt de Raad op dat de aangehaalde passage louter betrekking heeft op UNHCR's positie ten overstaan van gedwongen terugkeer, doch nergens uit dit document blijkt dat UNHCR van oordeel is dat personen afkomstig uit de provincie Ninewa in het algemeen, of de stad Mosul in het bijzonder, louter omwille van hun herkomst nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn (zie *International Protection Considerations*, p. 114-115). Dit kan evenmin blijken uit de bij aanvullende nota neergelegde *“Country Guidance: Iraq – Common analysis and guidance note”* van EASO van januari 2021.

Verzoekers tonen evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het Hof van Justitie heeft de aard van de ‘persoonlijke omstandigheden’ niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoek(st)er in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij/zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem/haar niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoek(st)er een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn/haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoekers brengen in het verzoekschrift en de aanvullende nota evenwel geen persoonlijke omstandigheden aan die in hun hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen en die nog niet werden beoordeeld in het kader van de mogelijke vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De door UNHCR geïdentificeerde risicoprofielen die verzoekers citeren – personen die verdacht worden van het ondersteunen van IS, leden van etnische of religieuze minderheidsgroepen – hebben betrekking op personen die volgens UNHCR een verhoogd risico lopen op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het betreft hier in wezen vormen van vervolging (of ernstige schade) die gericht zijn van aard en onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 (of artikel 48/4, §2, a) en b)) van de Vreemdelingenwet vallen. Verzoekers laten geheel na om *in concreto* te duiden op welke manier de in het verzoekschrift aangehaalde passages aantonen dat zij meer dan andere burgers in de provincie Ninewa het risico lopen om getroffen te worden door willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Zij hierbij overigens opgemerkt dat in de geciteerde passage over personen die verdacht worden van het ondersteunen van IS, etnische Koerden niet specifiek genoemd worden, dit in tegenstelling tot soennitische Arabieren en Turkmenen, en dat de geciteerde passages over het viseren van Koerden blijkens de relevante voetnoten betrekking hebben op aanvallen op onder andere Koerdische dorpen in de provincies Kirkuk en Diyala die worden toegeschreven aan IS – dit terwijl verzoekers afkomstig zijn uit de stad Mosul – of op intimidatie in het kader van het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum in Kirkuk, waarbij de informatie geen melding maakt van Mosul en bovendien dateert van 2017. Verzoekers leggen bij aanvullende nota nog een persartikel dd. 7 september 2020 neer over de situatie van de Koerden in Mosul, waaruit zij in het bijzonder een passage citeren over de aanwezigheid van de sjjiitische militie Al Hashd Al Shaabi in Mosul. De Raad wijst er te dezen op dat de door verzoekers aangehaalde vrees voor de sjjiitische milities in Mosul reeds werd beoordeeld in het kader van de mogelijke vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat dienaangaande in de bestreden beslissingen het volgende wordt overwogen: *“Ten derde is uw vrees voor de milities van Al Hashd Al Shaabi en Hezbollah (CGVS, p. 13-14, 24) louter gestoeld op algemeenheden en vaagheden en is deze dus logischerwijs evenmin aannemelijk. U verklaart onder andere dat u de milities*

vrees omdat zij gewapend zijn, niet luisteren naar de regering en mensen ontvoeren en vermoorden (CGVS, p. 13). Vervolgens zegt u dat deze sjiiitische militie u zullen vervolgen omdat u een soenniet bent (CGVS, p. 14). Ondanks het feit dat het CGVS de aanwezigheid van dergelijke sjiiitische militie in Mosul niet betwist als ook uw soennitische achtergrond niet in vraag stelt, haalt u echter in dit kader geen concrete gebeurtenissen of elementen aan waarmee u een vrees ten aanzien van deze militie voor uw eigen persoon hard maakt en is, redelijkerwijs, de loutere aanwezigheid van dergelijke militie geen reden om aan te nemen dat uw leven in Mosul hierdoor per definitie in gevaar is.” en dat verzoekers middels hun verzoekschrift geen tegenargumenten hebben ontwikkeld met betrekking tot de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van deze door hen voorgehouden vrees. Waar verzoekers tenslotte nog wijzen op hun jonge kind en de zwangerschap van verzoekster, en zij bij aanvullende nota een psychologisch rapport dd. 3 mei 2021 neerleggen waaruit blijkt dat verzoekster sinds januari 2021 wordt begeleid door een klinisch psychologe, met een frequentie van twee maandelijkse sessies, stelt de Raad vast dat zij ook hier geheel nalaten concreet te duiden op welke wijze zij hierdoor meer dan andere burgers aldaar, het risico zouden lopen in Mosul, Ninewa om getroffen te worden door willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissingen worden beaamd en in hun geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS